

Arrest

nr. 54 271 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 8 oktober 2009 en aangevuld op 8 juni 2010.

Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard doch ongegrond, aan

verzoeker ter kennis gebracht 23 september 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2009 werd ingediend door:

A., A. (R.R.: 000)

nationaliteit: Staatloos

geboren te B. op 23.12.1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de v/et van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Betrokkene werd op 02.06.2004 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met 3 jaar uitstel voor 5 maanden voor valsheid in geschrifte. Op 25.08.2004 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene bij verstek tot 4 maanden gevangenisstraf voor diefstal. Op 10.01.2008 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief voor afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen. Aangezien betrokkene zich bezondigde aan zware feit er van openbare orde en hiervoor verschillende gevangenisstraffen opliep, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.

Op 20.04.2000 diende betrokkene een asielaanvraag in. Die werd afgesloten op 10.03.2003 met een "beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. (criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009) Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 20.04.2000, die werd afgesloten op 10.03.2003 met de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het CGVS, hem betekend op 12.03.2003. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 01.03.2006 en aan betrokkene betekend op 16.03.2006. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. Betrokkene diende Men aanvraag tot regularisatie in op 04.07.2003 die onontvankelijk werd verklaard op 22.07.2004 en betekend aan betrokkene op dezelfde dag. Betrokkene had dus geen procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te Kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag die hangende is op 18.03.2008.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hoewel hij door middel van zijn asiel- en regularisatie aanvraag geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008, hij een kunstopleiding zou hebben gevolgd en vlot Nederlands zou spreken en bewijzen van integratie aan zijn aanvraag toevoegt (zijnde attesten van Nederlandse lessen, diverse getuigenverklaringen, een belofte van tewerkstelling)

Kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A aangezien hij veroordeeld werd tot verschillende gevangenisstraffen voor zware feiten van openbare orde.

Verder geeft betrokkene op het typeformulier ook aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt maar hij toont niet aan welke situatie dat dan mag zijn. Er dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken

Advocaat geeft ook aan dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dd. 27.06.2007. Hij toont echter niet aan waarom dit een grond zou moeten vormen voor regularisatie. Ook dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht toekent op basis van een loutere erkenning als staatloze."

Op 23 september 2009 wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen op datum van 10.03.2003*
- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.05.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 6, 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 25 en 31 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt onder meer dat hij op 25 juni 2009 om de regularisatie van zijn verblijf heeft verzocht omdat hij door de rechtbank werd erkend als staatloze én omdat hij onverwijderbaar is van het grondgebied. Verzoeker heeft ten bewijze hiervan attesten bijgevoegd van de consul van Azerbeidzjan, van de consul van Armenië en van de consul van Oekraïne, alsook een advies van het openbaar ministerie verleend voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen. Geen van deze landen wil aan verzoeker een 'laissez-passer' afleveren. Een en ander heeft verzoeker nog eens gepreciseerd in een aangetekende brief van 8 juni 2010. In de beslissing wordt nergens verwezen naar deze brief, noch naar de tekst van de regularisatieaanvraag van 25 juni 2009, noch naar de stukkenbundel die toen werd overgemaakt. De beslissing rept met geen woord over de 'onverwijderbaarheid' en is niet op afdoende wijze gemotiveerd. Bovendien moeten alle stukken die werden overgemaakt met de nodige zorgvuldigheid worden doorgenomen en dient met de zelfde zorgvuldigheid en volledigheid worden geantwoord op de argumenten die werden uiteengezet. Verzoeker heeft aangetoond zich in een 'orbit-situatie' te bevinden waarvan verweerder op de hoogte is gebracht. Verzoeker voegt eraan toe dat hem daarenboven een bevel werd betekend. Verzoeker kan geen verblijf houden in België maar dat uit de stukken die verzoeker heeft gevoegd bij zijn regularisatieaanvraag blijkt dat hij eigenlijk nergens naartoe kan. Iemand in een dergelijke situatie plaatsen, is strijdig met artikel 3 van het EVRM. Iemand in een orbit-situatie plaatsen waarbij wordt gezegd dat hij niet in het land kan blijven maar tegelijk wordt erkend dat die persoon nergens naartoe kan, zonder in de bestreden beslissing voor een oplossing te zorgen, strijdig is met artikel 3 van het EVRM en met de motiveringswet.

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“Verzoeker zegt dat hij zijn regularisatie gebaseerd heeft op het feit dat hij op 25 juni 2009 erkend werd als Staatloze en op het feit dat hij onverwijderbaar is van het grondgebied.

Tal van landen weigerden reeds om hem een laissez-passez af te leveren. De beslissing is slecht gemotiveerd en onzorgvuldig.

Verzoeker zit in een situatie dat hij geen verblijf kan houden in België en dat verondersteld wordt elders te gaan. Dit vormt een schending van artikel 3 EVRM. Artikel 8 EVRM is geschonden omdat hij jaren met rust werd gelaten door de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker bevestigt dat hij zware criminele feiten heeft gepleegd. De feiten dateren van oktober 2002. Nadien heeft hij geen veroordelingen opgelopen. Verzoeker meent dat hij wel in een prangende humanitaire situatie zit omdat hij onverwijderbaar is van het grondgebied. Dit werd verduidelijkt in een brief van 8 juni 2010. Deze brief wordt nergens vermeld maar is volgens verzoeker de aanleiding voor de beslissing. De artikelen 3, 8 en 15 EVRM werden geschonden. België heeft het Staatlozenverdrag geratificeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken knoopt geen enkel juridisch gevolg aan het statuut van staatloze. Hij werd jarenlang gedoogd. Verzoeker verbleef tijdelijk legaal in het land n.a.v. zijn asielerzoek. Hij moet verblijfspapieren bekomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 8 juli 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, waarna verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Zij aanvraag om machtiging tot verblijf werd ongegrond verklaard door enerzijds te wijzen op het feit dat verzoeker verschillende zware criminele feiten heeft gepleegd, en daarvoor veroordeeld werd in het verleden. Omdat hij meermaals de openbare orde heeft geschonden kan hij onder geen enkel beding een gunstige regeling bekomen.

Verzoeker verklaart dat hij sinds 2002 geen veroordelingen meer heeft opgelopen. Zoals blijkt uit het feitenrelaas klopt deze bewering niet. Zijn laatste veroordeling dateert van 2008.

Op 10 januari 2008 werd verzoeker nog door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 3 jaar effectief voor afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen.

Ten tweede geeft de beslissing aan dat verzoekers asielaanvraag niet onredelijk lang geduurd. Verzoekers asielaanvraag dateerde bovendien van 20 april 2000. De procedure bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf d.d. 10 maart 2003 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd afgesloten op 1 maart 2006 en was derhalve niet meer hangende op 18 maart 2008. Verzoeker ontkent dit niet, en bekritiseert dit element van de beslissing dan ook niet, waardoor dit aspect van de beslissing verder niet ter discussie staat.

Verzoeker werd ten derde ook niet gevolgd in zijn redenering dat hij in een prangende humanitaire situatie zit. In zijn aanvraagformulier gaf hij daarbij geen verdere duiding. Terecht werd dan ook geoordeeld dat verzoeker op dat punt zijn aanvraag onvoldoende onderbouwd heeft om er een antwoord op te mogen verwachten.

In zijn verzoekschrift en een schrijven dat dateert van na de aanvraag, voert verzoeker aan dat hij staatloos is, en derhalve niet kan worden uitgewezen, maar tegelijk ook niet kan verblijven in België. Dit zou de prangende humanitaire situatie zijn waarin hij verkeert.

Verwerende partij merkt op dat het louter feit dat hij erkend werd als Staatloze, verzoeker alleszins geen verblijfsrechten oplevert in ons land. Bovendien is staatloos zijn geen wettelijke grond voor regularisatie. Verzoeker toont het tegendeel niet aan, met een verwijzing naar de wetsbepalingen die anders zouden luiden.

Verzoeker verwijst naar een schending van het Staatlozenverdrag, alsook naar het EVRM, en meent dat hij niet kan worden uitgewezen. Niets is minder waar.

Zowel in artikel 8 EVRM als in het Verdrag van New York wordt expliciet melding gemaakt naar de uitzonderingen waarbij er redenen van nationale veiligheid of openbare orde in het spel zijn.

Artikel 31 van het Staatlozenverdrag bepaalt dat lidstaten rechtmatig op hun grondgebied verblijvende staatlozen niet zullen uitwijzen, behoudens als er sprake is van een mogelijke bedreiging van de nationale veiligheid of openbare orde. In verzoekers geval is er nog een bijkomende omstandigheid, namelijk het feit dat hij niet eens regelmatig in ons land verblijft. Sinds de afsluiting van zijn asielaanvraag heeft hij reeds meerdere bevelen genegeerd om het grondgebied te verlaten. In geen geval volstaat het statuut van staatloze om verblijfsrechten te verwerven in het land.

"Het louter feit dat de eiser het statuut van staatloze heeft verkregen bij vonnis van deze rechtbank d. d. 28 oktober 2004 impliceert geenszins dat de eiser hierdoor automatisch door de verweerder gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven.

Artikel 31 van het verdrag van New York bepaalt immers uitdrukkelijk: "1. De Verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde... Voormeld artikel 31 van het verdrag van New York is derhalve hoe dan ook niet toepasselijk op de eiser, gezien hij niet rechtmatig op het grondgebied verbleef en verblijft, nog daar gelaten dat dit artikel een appreciatieruimte overlaat aan de overheid om - ook als de staatloze wél rechtmatig op het grondgebied verblijft (wat in onderhavige zaak niet het geval is) - de staatloze tóch uit het Rijk te zetten om redenen van nationale veiligheid of openbare orde. Dit artikel verleent derhalve geen subjectief recht aan een staatloze op een verblijfstitel."

(Rechtbank Eerste Aanleg Gent, 6 september 2007, nr. 07/736/A)

Verwerende partij heeft betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM de eer te antwoorden dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht;
- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12),
- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.
- het tweede lid van artikel 8 EVRM expliciet vermeldt dat een inmenging van openbaar gezag wel degelijk is toegestaan voor zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- verzoeker meerdere veroordelingen heeft opgelopen, ook in het recente verleden, en dat de onderliggende feiten zeer ernstig waren;
- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R. v. St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.);
- opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y.HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754.); Zulks werd door verzoeker niet aangetoond noch besproken;
- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Verzoeker meent te moeten stellen dat hij jarenlang gedoogd werd op het grondgebied, en daarom recht heeft op regularisatie. Echter, het is aan verzoeker om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij mag zijn eigen kwaadwillig negeren van zulke bevelen niet ten kwade duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een gedoogbeleid is alleszins geen sprake.

Verzoeker beweert dat hij nergens anders terecht kan. Echter, het blijft hier bij vage beweringen, waarvoor zelfs geen begin van bewijs wordt aangeleverd. Een schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet bewezen.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht."
(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT)
(R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."
(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze aanvraag wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem beschouwd als 'staatloze' en wijst op de attesten van de consulaten en/of ambassades van Oekraïne, Armenië en Azerbeidzjan waaruit blijkt dat zij hem geen 'laissez-passer' afleveren. Bovendien wijst verzoeker op het advies van het parket Antwerpen. Verzoeker roept deze elementen in als buitengewone omstandigheid ten einde zijn aanvraag in België in te dienen. Op 8 oktober 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en voegt het ingevuld 'typeformulier' in het kader van de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 bij. In de "verklarende nota" van deze aanvraag om machtiging tot verblijf wijst verzoeker op het feit dat hij door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 27 juni 2007 erkend is als staatloze. Hij wijst tevens op het feit dat hij onverwijderbaar is. Vervolgens blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 juni 2010 (slechts op 29 juni 2010 toegekomen op de Dienst Vreemdelingenzaken wegens een verkeerde adresvermelding) verweerder expliciet wijst op zijn erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg en op de attesten van de consulaten van Armenië, Azerbeidzjan en Oekraïne waaruit blijkt dat geen enkel van deze landen hem een 'laissez-passer' wil afleveren.

Verweerder motiveert hieromtrent in de bestreden beslissing: *"Verder geeft betrokkene op het typeformulier ook aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt maar hij toont niet aan welke situatie dat dan mag zijn. Er dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken*

Advocaat geeft ook aan dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dd. 27.06.2007. Hij toont echter niet aan waarom dit een grond zou moeten vormen voor regularisatie. Ook dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht toekent op basis van een loutere erkenning als staatloze."

In tegenstelling tot wat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt, beperkt verzoeker zich niet tot een loutere verwijzing naar zijn erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg doch blijkt uit de stukken van het dossier dat hij eveneens herhaaldelijk heeft gewezen op zijn onverwijderbaarheid van het Belgische grondgebied. Dat de bijgevoegde attesten van de consulaten/ambassades waarmee hij zijn onverwijderbaarheid tracht aan te tonen, een begin van bewijs zijn van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker heeft hier ook uitdrukkelijk naar verwezen in de "verklarende nota" in fine van het ingevuld typeformulier. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat hij in zijn aanvraagformulier *"geen verdere duiding"* heeft gegeven over de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt. Verweerder merkt bovendien zelf op in zijn nota dat verzoeker *"in zijn verzoekschrift en een schrijven dat dateert van na de aanvraag (heeft aangevoerd) dat hij staatloos is en (...) niet kan worden uitgewezen (...)"* en *"Dit zou de prangende humanitaire situatie zijn waarin hij verkeert"*.

Verder antwoordt verweerder in de nota met opmerkingen dat *"het louter feit dat hij erkend werd als Staatloze, verzoeker alleszins geen verblijfsrechten oplevert in ons land. Bovendien is staatloos zijn geen wettelijke grond voor regularisatie. Verzoeker toont het tegendeel niet aan, met een verwijzing naar de wetbepalingen die anders zouden luiden."* Uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder zijn verweer bezwaarlijk kan beperken tot het gegeven dat verzoeker erkend is als staatloze, terwijl verweerder ook kennis heeft van de opgeworpen 'onverwijderbaarheid' van het Belgisch grondgebied. Ook in de nota wordt bijgevolg geen rekening gehouden met het ingeroepen element van onverwijderbaarheid.

Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met de bijgevoegde stukken betreffende zijn onverwijderbaarheid die bovendien afzonderlijk en aangetekend zijn verstuurd op 8 juni 2010 en waarvan verweerder kennis had.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat: *"Verzoeker beweert dat hij nergens anders terecht kan. Echter, het blijft hier bij vage beweringen, waarvoor zelfs geen begin van bewijs wordt aangeleverd."*, kan verweerder niet worden gevolgd. Uit het verzoekschrift blijkt niet de bewering dat hij *"nergens anders terecht kan"*, daarentegen wijst verzoeker op zijn onverwijderbaarheid en zijn "orbit-situatie" waarvan verweerder op de hoogte was gebracht. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat met betrekking tot dit aangevoerde element en de bijgebrachte stukken geen motivering is gegeven in de beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde elementen in zijn verzoekschrift heeft aangetoond en dat eveneens blijkt dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van deze elementen, zodat verzoeker aannemelijk maakt dat verweerder zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en zijn beslissing op een niet correcte feitenvinding heeft gestoeld.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen. Verzoekers middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2010 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN